

Зустріч із президентом Кім Ір Сеном

Я поїхав до Північної Кореї не тому, що хотів відвідати своє рідне місто або побачити гору Кимган. Мета моєї зустрічі з президентом Кім Ір Сеном полягала в тому, щоб серйозно обговорити майбутнє нашої Батьківщини. Утім, протягом шести днів мого візиту не було й натяку на те, чи відбудеться аудієнція з президентом Кімом. Коли ми гелікоптером повернулися до пхеньянського аеропорту Сунан після відвідин мого рідного міста, я несподівано побачив віце-прем'єра Кім Даль Хьона, який приїхав зустріти мене.

— Великий лідер Кім Ір Сен прийме вас завтра, — сказав він мені.
— Місцем зустрічі буде президентська резиденція Маджон в Хиннамі, тому вам потрібно буде негайно сісти на спеціальний рейс до Хиннама».
— Кажуть, у нього багато президентських резиденцій. Чому, з усіх місць, він обрав саме Хиннам? — подумав я.

По дорозі я побачив великий знак Хиннамського заводу азотних добрив, де я примусово працював. Спогади спливи у моїй голові, викликавши дивні почуття. Переночувавши в домі для гостей, наступного дня я пішов зустрітися з президентом.

Підійшовши до офіційної резиденції, я побачив біля входу президента Кіма, який чекав мене, щоб привітати. Наблизившись, ми обійняли один одного. Я був антикомуністом, а він лідером комуністичної партії, але в ту мить ідеологія та філософія не були важливими. Ми були немов брати, які зустрілися вперше після довгої розлуки. Нас зблизила сила належності до одного народу та однакової крові, що тече в наших жилах.

— Пане президенте, завдяки Вашому теплому прийому я зміг зустрітися

зі своєю родиною, — сказав я йому. — Проте 10 мільйонів корейців, сім'ї яких розділені між Північчю та Півднем, не можуть навіть дізнатися, чи живі їхні родичі. Я хотів би попросити вас надати їм можливість зустрітися.

— Я відчуваю те саме. З наступного року почнімо рух, який дозволить розділеним співвітчизникам Півночі та Півдня зустрітися одне з одним, — відповів мені президент Кім. Його прийняття моєї пропозиції було так само природним, як танення снігу навесні.

Після розмови про мій візит у Чонджу я перейшов до своїх поглядів на ядерну зброю. І з повагою запропонував Північній Кореї погодитися на декларацію про денуклеаризацію Корейського півострова та підписати угоду про гарантії з Міжнародним агентством з атомної енергії.

Президент Кім відверто відповів:

— Президенте Мун, замисліться. Кого я збираюся вбивати ядерною зброєю? Своїх людей? Хіба я схожий на такого? Я згоден, що ядерну енергію слід використовувати лише в мирних цілях. Я уважно вислухав вас і сподіваюся, що все буде добре.

У той час відносини між двома Кореями зайшли у глухий кут через питання розробки ядерної зброї в Північній Кореї, і тому я зробив свою пропозицію з певним сумнівом. Проте всі присутні були здивовані, що президент Кім відповів таким приємним тоном. Потому ми перенесли нашу зустріч до їдальні, де мали ранній обід.

— Президенте Мун, ви куштували заморожену картопляну локшину? Це страва, яку я їв досить часто, коли був партизаном на горі Пекту.

Спробуйте, будь ласка.

— Звісно, куштував, — відповів я, із захопленням відповідаючи на його питання.

— Ми любили цю страву в моєму рідному місті.

— Ну, я впевнений, що у вашому рідному місті ви їли її як делікатес, — продовжив він. — А я їв її, щоб вижити. Японська поліція шукала нас аж до вершини гори Пекту. У нас не було можливості сісти і спокійно поїсти.

— Що ще можна їсти на вершині гори Пекту, крім картоплі? Ми починали варити картоплю, і коли японська поліція йшла за нами, доводилося закопувати її в землю й тікати. Було так холодно, що, коли

ми поверталися, картопля вже замерзала в землі. Все, що нам залишалося, це, викопавши її, розморозити й перетерти в порошок, щоб зробити локшину.

— Пане Президенте, — сказав я, — виходить, що ви експерт із замороженої картопляної локшини.

— Авжеж. Вона добре смакує у квасолевому супі, а також дуже смачна, якщо подається у кунжутному супі. Ця страва легко засвоюється, і оскільки картопля має властивість злипатися, вона дуже ситна.

— Також, президенте Мун, — продовжив він, — це дуже смачно за рецептом, який використовують у провінції Хамг'юн: берете ось таке кімчі з листя гірчиці та кладете його на локшину. Ви маєте це спробувати.

Я зробив так, як він порадив, і з'їв свою заморожену картопляну локшину з гірничим кімчі. Чудовий смак локшини добре поєднувався з гострим кімчі та викликав легкість у моєму шлунку.

— У світі є багато делікатесів, — мовив президент Кім. — Але вони мене не цікавлять. Немає нічого кращого, ніж тістечка з картоплі, кукурудзи та батата, які я їв у своєму рідному місті.

— У нас із вами навіть смаки схожі, — зауважив я. — Як добре, коли земляки можуть ось так зустрітися.

— Як вам відвідини рідного міста? — запитав він мене.

— Мене переповнювали емоції, — відповів я. — Дім, у якому я жив, усе ще там, і, сівши у головній кімнаті подумати про минуле, я ледь не почав вслухатися, щоб почути, як моя покійна мати кличе мене. Це справді розчулило мене.

— Зрозуміло, — сказав він. — Це зайвий доказ того, що нашу країну потрібно негайно об'єднати. Я чув, що в дитинстві ви були досить пустотливим. Чи була у вас цього разу можливість побешкетувати? Усі за столом посміялися з коментаря президента.

— Я хотів залізти на дерево і порибалити, але дізнався, що ви на мене вже чекаєте, тому швидко прилетів сюди. Сподіваюся, колись ви мене ще запросите.

— Ну звісно. Авжеж запрошу. Президенте Мун, ви любите полювати? Я дуже люблю. Думаю, якщо ви підете полювати на ведмедів на горі Пекту, вам це теж сподобається. Ведмеді мають великі тіла й

виглядають незграбними, але насправді вони надзвичайно спритні.
— Одного разу я зіткнувся віч-на-віч з ведмедем, — продовжив він. — Ведмідь подивився на мене і не поворухнув жодним м'язом. Якби я почав тікати, ви, напевно, знаєте, що було б... То що я мав робити? Я витріщився на нього і просто стояв. Минула година, потім дві, три. Але ведмідь просто дивився на мене. Ви ж знаєте, наскільки холодно буває на горі Пекту. Я боявся, що перш ніж ведмідь мене з'їсть, я замерзну до смерті.

— І чим же все закінчилося? — спитав я.

— Президенте Мун, ви бачите тут ведмедя чи мене? — відповів він.

Я голосно розсміявся, і президент Кім одразу ж зробив пропозицію.

— Президенте Мун, — сказав він, — коли ви приїдете наступного разу, ходімо разом на полювання на гору Пекту.

— Пане Президенте, хіба ви не любите рибалити? На острові Кадьяк на Алясці можна зловити палтусів розміром з ведмедя. Краще колись половимо їх, — швидко відповів я власним запрошенням.

— Палтус розміром з ведмедя? — здивувався він. — Ну, такого я точно не можу пропустити.

Ми добре поспілкувалися про наші спільні захоплення — полювання та риболовлю. Якоїсь миті ми відчули, що маємо багато сказати один одному, і просто почали говорити, як старі друзі, які зустрілися після довгої розлуки. Наш сміх лунав на всю кімнату.

— Я також відвідав гору Кимган, і це справді вражаючі краєвиди, — додав я. — Її потрібно розвивати як туристичне місце для нашого народу.

— Гора Кимган буде коштовністю нашої об'єднаної Батьківщини, — відповів президент Кім. — Тому я хочу бути впевненим, що лише особливі люди будуть нею опікуватися. Якщо це робити неправильно, вона занепаде. У вас міжнародний погляд, тому я міг би довірити вам її розвиток для нашої країни.

Президент Кім зайшов так далеко, що попросив нас облаштувати гору Кимган.

— Пане президенте, — сказав я, — ви старший за мене, тому ви мені як старший брат.

— Президенте Мун, відтепер будемо називати один одного хьон (кор., старший брат) і тонсен (кор., молодший брат), — відповів він і міцно

стиснув мою руку.

Крокуючи коридором і роблячи пам'ятні фото, ми з президентом Кімом тримали один одного за руку. Потім я покинув резиденцію.

Пізніше мені повідомили, що президент Кім сказав своєму синові Кім Чен Іру:

— Президент Мун — велика людина. У своєму житті я зустрічав багато людей, але вони не були схожими на нього. Він має велике серце і широке мислення. Я відчував прихильність до нього. Мені було приємно бути з ним, і я хотів, щоб він залишився надовго. Я хочу зустрітися з ним знову. Після моєї смерті, коли питання будуть стосуватися відносин Півночі та Півдня, завжди звертайся за порадою до президента Муна».

Тож виходить, що ми дуже добре поспілкувалися.

Незабаром після мого тижневого візиту до Пхеньяна прем'єр-міністр Йон Хьон Мук очолив північнокорейську делегацію до Сеула. Прем'єр-міністр Йон підписав угоду про денуклеаризацію Корейського півострова. 30 січня наступного року Північна Корея уклала угоду про ядерні гарантії з Міжнародним агентством з атомної енергії. Таким чином, президент Кім виконав те, що пообіцяв мені. Це були результати, яких я зміг досягти, поїхавши до Пхеньяна з ризиком для життя.

Revision #2

Created 25 February 2024 09:48:47 by andres

Updated 25 February 2024 09:49:37 by andres